

věty. Zákon praví ovšem, že smluvník svéprávný může žádati za přiměřenou lhůtu k prohlášení, ač i tu část literatury (srovnej Ehrenzweig II. str. 129, pozn. 45) přiznává přímo jemu právo lhůtu stanovit. Leč není závady, by smluvník svéprávný určil svéprávnosti nabyvšímu přiměřenou lhůtu sám. Neníť jednak toho, na kom by mohl o určení žádati, soud nepřichází již v úvahu, a svéprávnosti nabyvší vystupuje n a d á l e jako rovnocenný činitel a nelze s žádného hlediska odůvodniti, proč by svéprávný neměl určití nyní lhůtu přímo jemu.

Pokud jde o přiměřenost lhůty, stihá ovšem risiko, že lhůta nehude uznána přiměřenou, smluvníka lhůtu poskytujícího, než toto nebezpečí stihá strany i v případech jiných, na př. v Šu 918 obč. zák. čl. 356 obch. zák. Rozumí se samo sebou, že tu není povinnosti, nýbrž jen oprávnění dáti lhůtu k vyjádření a že strana dá lhůtu jen, když jí na tom záleží, by byla odstraněna nejistota, zda smlouva platí, čili nic.

Že strana svéprávnosti nabyvší může dáti na jevo své setrvání ve smlouvě i činem konkludentním, netřeba vzhledem k Šu 863 obč. zák. blíže odůvodňovati.

Čís. 3481.

Výmaz odštěpného závodu nelze povolití, dokud není doloženo, že činnost jeho byla na dobro zastavena. Jde-li o firmu cizozemskou, dlužno předložiti i svolení berní správy k výmazu.

(Rozh. ze dne 12. února 1924, R I 67/24.)

Opověď firmy, by vymazán byl z rejstříku její odštěpný závod v Praze, rejstříkový soud firmě vrátil, by ji ve lhůtě 3 měsíců znovu předložila, připojivši doklad o tom, že provozování živnosti v závodě v Praze ohlášeno bylo jak živnostenskému referátu hlavního města Prahy, tak i berní správě I. v Praze a že tato výslovně ve výmaz svoluje. Rekursní soud usnesení potvrdil. **Důvody:** Stěžovatelka navrhla výmaz odštěpného závodu v Praze, kterýžto výmaz s ohledem na čl. III. čís. 8 nařízení min. ze dne 10. prosince 1901 čís. 40 věst. 1901 předpokládá, že odštěpný závod zanikl, totiž že činnost svou zastavil. Tato skutečnost musí však dle Šu 22 min. nařízení ze dne 9. března 1863 čís. 27 ř. zák. opovídatelkou býti prokázána a právem proto žádá rejstříkový soud, by předložen byl doklad o tom, že provozování živnosti v závodě v Praze ohlášeno bylo u živnostenského úřadu i u berní správy. Jak odůvodněn jest tento požadavek rejstříkového soudu, jest patrné i z vývodů stížnosti firmy, dle nichž firma se prozatím nevzdává své zdejší živnosti, ale je nucena spokojiti se s pouhou expositurou, jakož i ze sdělení obchodní a živnostenské komory v Praze ze dne 29. listopadu 1923, že odštěpný závod firmy jest dosud v Praze II. Jungmannova ulice ve svých místnostech, z nichž má soudní výpověď, že opatřil si náhradní místnosti na Václavském náměstí a že přestěhováním nenastane žádné omezení v provozování živnosti, z kterýchžto okolností vzchází nyní pochybnosti, zda zanikl již odštěpný závod stěžovatelky,

kterážto pochybnost odstraněna býti může jedině předložením dokladů prvním soudem žádaných. Souhlasiti dlužno s prvním soudem i v tom, že žádá, aby předložen byl doklad o tom, že berní správa ve výmaz odštěpného závodu svoluje, neboť jde o odštěpný závod cizozemské společnosti a ten má pro tuzemsko nepochybně též význam, jako zrušení společnosti, a právem proto, v zájmu státní správy požaduje rejstříkový soud výkaz souhlasu berní správy k výmazu filiálky, o niž jde.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Opovědi ze dne 23. srpna 1923 domáhá se stěžovatelka výmazu svého odštěpného závodu v Praze. Nutným předpokladem tohoto výmazu jest, jak již rekursní soud správně uvádí, by odštěpný závod činnost svou zastavil, t. j. aby zanikl. Toto vzdání se provozu musí býti konečné. Již z vývodů dovolací stížnosti jest zřejmo, že stěžovatelka neobmýšlí činnost svou v místě odštěpného závodu úplně zastaviti, třebaže h o d l a l a se omeziti jen na pouhou exposituru. Jakého rozsahu má býti další její činnost, stěžovatelka neuvádí a nedá se na ni spolehlivě souditi ani z pouhé skutečnosti, že následkem nejistých poměrů odešlo ze závodu více úředníků. Směrodatným pro povolení výmazu může tedy býti jen odhlášení živnosti v závodě Pražském u živnostenského úřadu a u berní správy. Právem proto rekursní soud seznal, že třeba předložiti doklady, že odhlášení se stalo. Co se týče nutnosti předložení dokladu o svolení berní správy ve výmaz odštěpného závodu, stačí poukázati ku správným vývodům napadeného usnesení. Rozhodnutí soudu rekursního v těchto směrech není ani v patrném rozporu se zákonem nebo se spisy, ani zmatečné a není proto dovolací rekurs v §u 16 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 3482.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Do základu pro vyměření zaopatřovacích požitků jest započítati též službu, kterou zaměstnanec ztrávil sice také na velkém pozemkovém majetku, ale u jiného zaměstnavatele než toho, u něhož počala výplata zaopatřovacích požitků.

(Rozh. ze dne 12. února 1924, R I 86/24.)

Zalobu o placení zaopatřovacích požitků dle zákona čís. sb. 130/1921 procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl rekursu.